

OKÉNKO

do života farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci

Ročník XXI, číslo 3

Vyšlo 13.9.2009

Od sítí svých k rybolovu svému
tě, Šimone Petře, volá Pán.
Pastýřem tě činí lidu všemu,
svěřuje ti klíče věčných bran.
Jako tebe Pán znal, nyní nás ty znáš,
přimlouvej se za nás, Učiteli náš.

Ty skálou jsi, na níž církev Boží
sám Kristus Pán provždy postavil.
Od těch dob se rybolov tvůj množí,
aby Syna Otec oslavil.
Ty, jenž dílo spásy od počátku znáš,
přimlouvej se za nás, Učiteli náš.

Co láska tvá přislíbila Pánu,
to od tebe přijal k slávě tvé.
Dej, ať i my každou svoji ránu
obětujem církvi vítězné.
Ty, jenž bolest těla, úzkost duše znáš,
přimlouvej se za nás, Učiteli náš.

Čím ohromil Ježíš zrak tvůj lidský,
to s jásáním nyní v nebi zříš.
Pomáhej nám v dnešní den a vždycky,
pomáhej nést Kristu jeho kříž.
Ty, jenž slabost víry z osudů svých znáš,
v pochybnostech pomoz, Učiteli náš!

Hymnus z Denní modlitby církve
(Svátek Stolce svatého apoštola Petra - 22.2.)
autor: Václav Renč

MATRIKY VYPRAVUJÍ

Z vody a z Ducha svatého se znovu narodili:

- 21.6. Zdeněk Novák ze Šlapanic
Tobiáš František Kvasnička z Kobylnic
- 19.7. Dominika Anežka Chvátalová ze Šlapanic
Adam Antoniak ze Šlapanic
- 23.8. Jan František Klimeš ze Šlapanic
Olivia Kurej ze Šlapanic

Slib lásky, úcty a věrnosti si vyměnili

- 4.7. Vít Duroň z Újezda u Brna
a Petra Boleslavová z Vážan nad Litavou
- 11.7. Jindřich Fryč z Prahy
a Jiřina Křivková z Prace
- 18.7. Tomáš Kučera ze Zastávky
a Michaela Stehlíková ze Zastávky
- 25.7. Radomír Šimeček z Vyškova
a Petra Eisová ze Šlapanic
- 1.8. Gabriel Sarofin z Hodonína
a Hana Kozlová z Prace

Ve společenství víry, naděje a lásky se s námi rozloučili:

- 25.5. Marie Rožková ze Šlapanic (*1918)
- 1.6. Yvona Veselá z Křižanovic (*1961)
- 6.6. Jan Žemla z Ponětovic (*1934)
- 8.6. František Urban ze Šlapanice (*1939)
- 12.6. Jaroslav Jelen ze Šlapanic (*1930)
- 29.6. Miloslav Štefl z Kobylnic (*1947)
- 5.7. Josef Erben z Prace (*1929)
- 14.7. Drahomíra Medková ze Šlapanic (*1942)
- 29.7. Josef Poulík z Prace (*1936)
- 9.8. Emilie Malá ze Šlapanic (*1920)

Z KALENDÁŘE

- 13.9. Hody v Praci
- 19.9. Pout' na Vranov
- 27.9. Návštěva Svatého otce v Brně
- 21.11. Adorační den Prace
- 22.11. Slavnost Ježíše Krista Krále
- 24.11. Adorační den Šlapanice
- 29.11. 1. neděle adventní
- 8.12. Návštěva nemocných Šlapanice
- 25.12. Slavnost Narození Páně

INDIÁNSKÉ PRÁZDNINY

Prázdniny jsou za námi a spolu s nimi i farní tábor. My, co jsme na něm letos byli, budeme ještě dlouho vzpomínat na 13 krásných dní uprostřed přírody a svých přátel. Slunce, které tábor doprovázelo téměř celou dobu, nás bude hrát ještě minimálně v říjnu. Ještě více nám však v paměti zůstanou přátelská atmosféra a letní pohoda, která nám byla dopřána.

Když nás v neděli 9. srpna odvážel autobus do stanového tábora u Pozďatína, byli jsme plní očekávání. Ti, co už na táboře byli loni či předloni věděli, na co se mají těšit a čeho se naopak obávat. Mnoho dětí však jelo letos poprvé. A zejména na jejich tvářích (a tvářích jejich rodičů) byla znát drobná nervozita. Všechny tyto pocity z nás ale velmi brzo spadly...

Už první den jsme se rozdělili do 4 indiánských kmenů, na Irokéze, Navahy, Siouxe a Šošony, kterým se podařilo díky své odvaze, prostorové orientaci a výdrži zvítězit a získat tak pro celou indiánskou osadu zasloužený poklad. Kupodivu letos nedělalo nikomu problémy poslouchat a respektovat své oddílové vedoucí (kmenové náčelníky). Děti se jim po celou dobu snažily co nejvíce podobat a plnily dovednosti, kterými se náčelníci vyznačovali. Kromě toho se všichni snažili posbírat co nejvíce korálků a vyhrát bodování. Dny ubíhaly takovou rychlostí, že jsme si mnohé oblíbené a dlouho očekávané činnosti ani nestačili dostatečně užít. Dvoudenní výlet, diskotéka, táborák, stezka odvahy, lesní bojovky, návštěvy otce Miloše, to vše je již minulostí. Zase až za rok...

Za organizační tým mohu upřímně říci, že my se těšíme už teď.

Šibaba

Velké poděkování patří vám všem, kteří jste se na táboře jakkoli podíleli, sponzorským darem, ochotou pomoci, modlitbou. Zejména vám, kteří jste se starali o naše stále hladové žaludky (panu Sedlákovi, Medkovi, Michalovi Rajsiglovi, Erdovi a jeho mamce Rychlé Vařečce). Stejně díky patří i naší šamance Peti Kotulanové za její láskyplnou zdravotní péči. V neposlední řadě si uznání zaslouží i děti a všichni oddíloví vedoucí: Bílá Holubice Hanka Klašková, Noemi Markéta Remešová, Tančící Ještěrka Markéta Gregová, Velký Kohout Michal Filipec, Sedící Býk Jarek Klaška, Ledový Tenet Tom Kotulan, Rudý Kojot Pepa Zemánek, Divoký Bizon Laďa Zemánek, Velký Udhibák Franta Zemánek, Dravý Sup David Šumpela a Šeredný Šutr Pavel Sedlák.

LÉTO ZA OCEÁNEM

V létě 2008 se mi dostalo velikého požehnání strávit 4 měsíce v Americe a poznat tak mnoho úžasných věcí.

Nečekaný zážitek

Odlétala jsem 24. června z Vídně ještě před tím, než mi skončilo zkouškové období. Už samotná cesta byla zážitkem. Nejkrásnější byl pohled z letadla, když jsme přelétali jižní pobřeží Grónska! Nemohla jsem uvěřit svým očím. Z výšky 11 km nad zemí jsem mohla vidět ledovcové, zářivě bílé kry jak plují kolem pevniny, takže vytvářely prstence. Moře, ve kterém se vznášely, bylo tak modré, jako na té nejkýčovější fotce cestovních

kanceláři ani nenajdete! Nešlo si nevryt do paměti to, co jsem v němém úžasu z malého okénka sledovala. Země se pod námi klenula tak, že jsem měla pocit, že ještě kousek a odletíme do vesmíru. Ten den jsem na vlastní oči uviděla, že Země je skutečně kulatá.

Texaské klima

Když jsme přistáli, imigrační úředník mi po dlouhé kontrole dokumentů konečně podal nazpět můj cestovní pas, usmál se a řekl „Welcome to America!“ (Vítejte v Americe). Letiště bylo klimatizované, ale jakmile jsem opustila prosklené dveře příletové haly, dýchlo na mě neskutečné vedro a vlhko. Úplně jako v prádelně. Přistála jsem v Texaském městě Houston, což je na jihu severoamerického kontinentu, na pobřeží Mexického zálivu. Oblast se nachází v srdci vlhkých subtropů. Teploty celé léto dosahovaly téměř 40° C a dohromady s místní vlhkostí vzduchu - běžně kolem 80% - to bylo klima, na které jsem si dlouho zvykala. Ale naštěstí jsem později pracovala u bazénu jako plavčík, tak jsem se mohla osvěžit během dne kolikrát jsem chtěla. Jinak Texané také během času zjistili, že nejlepší teplota pro člověka – pokud má pracovat a přemýšlet – je kolem 22 °C a téměř všude jsem se setkala s klimatizací. Všechny kanceláře, byty, obchodní domy a auta mají v Texasu tuto skvělou vymoženost. Chvála Bohu i apartmán, kde jsem bydlela spolu s dalšími čtyřmi Čechy, měl klimatizaci.

Práce a plány na cestování

Měla jsem velké cestovatelské plány, na které bych si jen při práci plavčíka nevydělalala, tak jsem si brzy po přeletu našla ještě další práci – v restauraci. Dva a půl měsíce jsem pracovala a těšila se na den, který jsem si stanovila jako začátek svojí měsíční objevitelské cesty po státech amerického jihozápadu. Chtěla jsem od horka utéct do hor a uvidět krásy americké přírody v národních parcích. Proto jsem zamířila na západ směrem na Rocky Mountains, přejela Nové Mexiko a Arizonu, strávila několik nádherných dní v národním parku Grand Canyon a vrátila se přes město Phoenix, El Paso a San Antonio zpět do Houstonu.

Duchovní rozměr každého dne

Na své cestě jsem zažívala nejrůznější momenty, které mi jen dokazovaly Boží přítomnost a pozhnání. Na zádech jsem měla v krosně všechno, co jsem potřebovala a v srdci klid a jistotu přesvědčení, že jestliže je se mnou Nejvyšší ochránce, nikdo pozemský mě nemůže ohrozit. A tak jsem si směle plnila sen o cestování a rázovala si to vždy tam, kam mě to nejvíce táhlo. Někdy je těžké o tom mluvit s lidmi, kteří to nezažili, ale věřím, že s vámi se o to podělit můžu. Někdy jsem měla pocit, že mi Bůh nechává tak jednoznačná znamení, že mi dokonce dláždí mou cestu, abych nezakopla. Všechno šlo tak hladce! Jestliže jsem něco neměla předem naplánované nebo jsem nevěděla, jak to dopadne, jestli v hostelu, kam jsem mířila, bude místo nebo jestli se nějak dostanu z města A do města B, i když tam neexistoval prakticky žádný autobusový spoj, Bůh vždy zařídil věci, že vše dopadlo dobře. Přesně tak, jak jsem potřebovala.

Muzeum historie Texasu

Moc pěkný zážitek mám z návštěvy Muzea historie Texasu. Strávila jsem tam mnoho hodin a se zatajeným dechem jsem se nechala vést nádhernou expozicí, která vás provede celou historií Texasu. Musím říct, že to nebylo jediné muzeum, které jsem v Americe navštívila. Americká muzea jsou jiná než u nás. Jsou nádherná, přitažlivá a polapí vás do své atmosféry tak, že nechcete odejít. Jsou názorná, poutavá a nesmírně záživná. Muzeum Texaské historie v Austinu vypráví příběh země od doby, kdy první Evropané připluli, do plně osídlené indiánské země, přes ovládnutí místních prérií evropskými přistěhovalci, až po objevení ropy a k prvním letům do vesmíru. Texasané jsou hrdí lidé. Vlastenečtí a velmi pyšní na svůj stát, který je druhý největší z padesáti států Ameriky. Tam, v muzeu, jsem pochopila, proč jsou Texasané tak hrdí. Oni mají skutečně na co. Jejich historie je sice krátká, ale velmi těžká. Texas je země velice suchá. Začít tam farmařit uprostřed vyschlé prerie muselo být nesmírně obtížné. Navíc indiáni neměli tohle moc rádi a docházelo k nekonečným bojům zapříčiněným pouze nedorozuměním mezi dvěma naprosto odlišnými kulturami. Indiáni měli například zcela jinou představu o vztahu člověka a půdy. Pojem vlastnictví půdy neznali. Nedovedli pochopit, že půda, která je zdrojem obživy všech, by mohla náhle patřit jednomu člověku! Evropan zase vycházel z jemu známých poměrů, že každý si hospodaří na svém ohraničeném kousku země, na kterém platí jeho slovo a to je zákon. Se zbraní v ruce pak vznikaly krvavé konflikty a války. Texasští osadníci a kowboyové byli považováni za nejdrsnější muže s vůlí z ocele, bojovníci z Texasu byli elitními vojáky ve válkách s Mexikem a Španěly.

Území indiánů

Na své cestě jsem měla hodně času přemýšlet o indiánech a jejich osudu tady na někdejší Divokém západě. Přejeli jsme přes dávná území Čejenuů, Šošonů, Apačů a mířili jsme na sever Arizony k národnímu parku Grand Canyon, kde ještě nyní žijí indiánské kmeny podle starých tradic v horských vesnicích. Na severu Nového Mexika v okolí Santa Fe a dál na sever kolem Taos existuje dokonce 18 indiánských vesnic, které si získaly nezávislost na federálním americkém právu! Vymaňují se ze zákonů

okolních států a mají své vlastní. Rozsudky vynášejí starší kmene podle prastarých zvyků.

Další zajímavý poznatek o někdejších vztazích Indiánů a Evropanů jsem se dověděla od jednoho svérázného podivína, který byl majitelem hostelu, ve kterém jsem několik dní bydlela. Vyprávěl mi, že stát Oklahoma byl původně obrovskou indiánskou rezervací, kam se bílí Evropané pokoušeli původní obyvatelstvo internovat. Běloši však nechápali vzájemné vztahy indiánských kmenů existující po generace a umísťovali vedle sebe na malý prostor třeba tradičně nepřátelské kmene. Najednou vznikaly územní hranice, kterým indiáni nemohli rozumět. A tak docházelo na divokém západě k nekonečným bojům mezi bělochy a Indiány, což se stalo tolikrát zfilmovaným tématem kovbojek a westernů.

Grand Canyon

Mým vysněným cílem byl Grand Canyon. Nejbližším městem u Grand Canyonu, kam jel autobus ze Santa Fe, byl Flagstaff na severu Arizony. Pořád ale 100 mil od hranic národního parku. Takže jsme byli stále ztraceni. Do Grand Canyonu z Flagstaffu nejede žádný autobus nebo hromadná doprava. V Americe platí, že pokud nemáte vlastní auto, tak jste dost nahraní. Vzdálenosti jsou tam obrovské a hromadná doprava není v žádném případě tak hustá, jako tady u nás. Pán ale věděl, jak velké je moje přání vidět tu kamennou krásu, a tak mi seslal hned několik náhod, které nás tam dostaly... A tak jsme se jednoho nádherného čerstvého rána ocitli na kraji něčeho, co se nedá srovnat s ničím, co jsem do té doby ve svém životě viděla. Když jsem tam tak stála a hleděla na to hluboké barevné nekonečno, mrazilo mě v zádech, cítila jsem podivnou slabost v kolenou a dech se mi tajil, že jsem se musela několikrát zhluboka nadechnout, abych to vůbec ustála.

Bůh byl na mojí cestě ke mně velice štědrý. Jsem vděčná za každou zkušenost, kterou jsem tam mohla získat a snad mi Pán dá zdraví a příležitosti, abych mohla poznávat další fascinující místa na světě, který stvořil.

Tereza Šírová

<http://cestyterez.estranky.cz>

e-mail: tsirova@seznam.cz

NA SKOK K SEVERNÍM SOUSEDŮM

2. 7. jsme se vypravili do oblasti Klodska, které patřilo ke koruně České. Po příjezdu do Klodska se skupinka odebrala do historické části města, které již v 10. století bylo opevněno hradbami a hradem na významné obchodní cestě. Naše cesta vedla do baziliky „Madony Klodské“, významného chrámu po stránce umělecké i historické. Zde měla svatbu babička Boženy Němcové, ale pro nás je významná a památná tím, že je zde pohřben a má sarkofág první pražský arcibiskup a současník Karla IV. Arnošt z Pardubic.

Další cesta vedla do Wambeřic, malé dědinky na úpatí stolových hor, která je významná tím, že je zde napodobenina Jeruzaléma. Chrám 30 metrů široký, potok Cedron a na 100 kaplí - výjevů ze života Krista, zakončených Kalvárií. Hodnotná vnitřní výzdoba od tyrolských řezbářů a na 500 obrazů z míst, odkud sem od 18. století putovali poutníci. Také obraz P. Marie Tomské ze starého Brna a P. Marie Svatohostýnské. To znamená, že i naši předkové ze Šlapanic a okolí tam putovali tehdy pěšky na 12 dní a od r. 1927 už byly vypraveny poutní vlaky z Brna.

Bazilika byla povýšena na „Minor“ po návštěvě Sv. otce Pavla VI. Zážitky tehdejších poutníků by se daly dnes jen těžko popsat, jaká to byla pro ně radost v duši i na srdci. Potom přes stolové hory jsme přijeli do největších lázní v Polsku „Kudova zdroj.“ Zastavili jsme se také na velkém tržišti a přes Náchod se vraceli domů. Ve Wambeřicích byla tamním knězem sloužena mše svatá za všechny zemřelé, kteří tam od roku 1962 putovali autobusem, za všechny dosud žijící a za všechny šlapanické farníky.

poutníci do Wambeřic

NEJLEPŠÍ ZÁŽITEK Z NAŠÍ DOVOLENÉ

Na dovolené v lázních Luhačovice jsme se seznámili s jedním manželským párem, který jsme potkali v kostele i večer na taneční zábavě. A tam jsme se od nich dozvěděli o setkání biskupů na nedalekém poutním místě u sv. Antoníčka. V pátek 3.7. v odpoledních hodinách jsme se tedy vypravili na toto návrší za Blatnicí ke sv. Antoníčkovi. Ze setkání českých a moravských biskupů na Velehradě přijeli na toto krásné poutní místo sloužit mši svatou. Někteří z nich zde ještě nebyli.

Když jsme tam přijeli, bylo tam pár desítek lidí. Během hodiny se celé prostranství kolem malebného venkovního oltáře a návrší zaplnilo lidmi. Uvítání se ujal místní pan farář a pan arcibiskup Graubner, do jehož arcidiecéze tato farnost spadá. Sám pan kardinál byl nadšený tímto poutním místem s tolika věřícími, kde byl poprvé. Jeho obdiv také patřil zdejším ženám v krásných krojích. Po mši svatě každý biskup obdržel od místních farníků dárek v podobě dárkové krabice, jejíž obsah by nám určitě rád upřesnil náš pan biskup Vojtěch Cikrle, který byl též přítomen.

S radostí v srdíčku a díkem našemu Pánu za tak krásný konec naší dovolené jsme se vraceli domů.

manželé Kepákoví

VELEHRAD 2009

Na jaře vyhlásil Katolický týdeník u příležitosti 60. výročí vzniku společně s jednotou Orla, která letos slaví 100 let, pinpongový turnaj s názvem „Propinkejte se na Velehrad.“ V brněnském kole se „propinkalo“ na Velehrad mezi 12 nejlepších z celé ČR tříčlenné družstvo ve složení Jaroslav Hranička, Jiří Jašek a Miroslav Král. Proto jsme se první

červencovou sobotu vydali na letošní oslavy svátku slovanských věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Turnaj přinesl opravdu kvalitní stolní tenis. Vždyť za mnoho mužstev nastoupili „borci“, kteří hrají i divizi. Zlato si vybojoval tým Bizoni Hovorany, kterým podlehl o postup do finále tým šlapanických hráčů, kteří tím pádem získali 4. místo.

Pro ostatní návštěvníky byl připraven pestrý program, takže jsme často nevěděli, kam dřív. Dětem bylo určeno samostatné podium, na kterém se přenesly do doby našich babiček a dědečků, a to prostřednictvím programu „Přijela k nám pouť!“ Konaly se různé soutěže, hry, hlavlomy, představení, žonglování či vystoupení kouzelníka. Malá děvčata si vyzkoušela procházku po molu s Miss 2008 Eliškou Bučkovou a kluci se mohli utkat v souboji siláků nad propastí. Součástí „Velehradu dětem“ byla letos poprvé také fotografická soutěž určená dvěma věkovým kategoriím. Účastníkům soutěže organizátoři zapůjčili na hodinu kompaktní digitální fotoaparáty a pak už záleželo jen na dětech, co se rozhodly zachytit.

Řadu aktivit pro mladé připravil časopis IN! Účastníci setkání si mohli zatancovat v rytmu hip hopu a to během workshopu street dance, zajít do čajovny, do Klubu deskových her nebo navštívit kurz líčení a účesů.

Soutěž pro celou rodinu vyvrcholila večerním losováním pobytového týdenního zájezdu k moři a spočívala v plnění disciplín na šesti stanovištích. Před ZŠ měli své podium vozíčkáři, kteří se zde zúčastnili mezinárodního setkání a přivítali mezi sebou i paralympijskou vítězku ve vrhu koulí z Pekingu, vozíčkářku Evu Kacanou.

Prostor vedle baziliky zaplnily stany Maltézké pomoci, Katolického týdeníku, Charity a mnoho dalších. V místním Stojanově gymnáziu lákala návštěvníky řada expozic.

Kulturním vrcholem sobotního programu pak byl dobročinný koncert, který přenášela v přímém přenosu Česká televize. Před 19 000 diváky vystoupila skupina Hradišťan či dětský soubor Kantiléna. Na závěr koncertu mohl jeho moderátor benediktinský převor Prokop Siostrzonek s Lucíí Výbornou oznámit, že na charitativní účely bylo vybráno 1 300 000 Kč.

Sobotní pouť navštívilo i mnoho známých tváří, např. arcibiskup Jan Graubner, biskupové Dominik Duka a Karel Herbst, šéfredaktor KT Antonín Randa, ředitel rádia Proglas Martin Holík, česká první dáma Livie Klausová, expremiér Mirek Topolánek, exministr Miroslav Kalousek a řada dalších.

Letos byl již 10. ročník Dnů lidí dobré vůle. My jsme byli na velehradských slavnostech poprvé a moc jsme si to užili. Cílem projektu je postavit během duchovních svátků pomyslný most mezi všemi lidmi dobré vůle a to se dle našeho názoru díky profesionální organizaci povedlo.

rodina Králova

V minulém čísle Okénka jste si mohli přečíst o úspěchu našich dětí ve vědomostní soutěži o svatém Pavlovi. K tomu nyní přidáváme ještě jeden úspěch. Bernadeta Kurešová vyhrála v literární soutěži kategorii studentů středních škol. Její práci si můžete přečíst i v Okénku. Zároveň blahopřejeme také paní Anně Hlávkové ke 3. místu ve stejné soutěži. Ještě jednou děkujeme všem za výbornou reprezentaci farnosti.

ZE ZÁPISKŮ SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA

Byl slunný květnový den a jak na zemi, tak v nebi bylo krásně. Na zemi byly ulice ještě zmáčené krátkým deštěm a v nebi se všude rozprostírala spousta tenkých průsvitných mráčků.

Musím říct, že už hned zrána se mi pracovalo velice dobře, i když jsem si vytýčil těžký úkol – přepsat celý svůj list Římanům do moderní verze včetně smajlíků a správné typografie, se kterou mi ale našťástí pomáhal nejbližší anděl. Při práci jsem si dokonce ještě pobrukoval dnešní hymnus, když tu si mě zavolal Bůh Otec, že prý chce něco důležitého.

„Milý Pavle,“ oslovil mě, „jsem rád, že se tak snažíš pomáhat lidem a nová verze tvého listu by jim byla jistě srozumitelná, ale přesto bych si přál, aby k nim zavítal nějaký svatý i osobně. A mezi všemi teology jsem vybral právě tebe, protože jsi toho s lidmi hodně zkusil. Chtěl by ses tedy vydat na zemi?“ Už mockrát jsem přemýšlel, jaké by to asi bylo v této době hlásat Krista, a tak jsem souhlasil.

Loučení s ostatními a hlavně vypínání počítače, který se zatím nějak zasekl, mi ale trvalo docela dlouho, už se začalo stmívat. To mi ale vůbec nevadilo, protože objevit se někde na zemi můžu stejně dobře ve dne i v noci. Když jsem se ale dozvěděl, že Bůh si přeje provést můj transport téměř bez výjimečných zázraků – a to padákem, začala se o mě znovu pokoušet má lidská slabost, která mi byla mezitím navrácena, a musel jsem se pořádně nutit k poslušnosti, protože mi bylo jasné, že večer bude na padáku pořádná zima.

Ale za chvíli jsem měl padák na zádech a vypadalo to, že z nebe vyskočím ještě před setměním. Jenže u brány jsem při loučení s apoštolem Petrem trošku pozapomněl na neúprosnost pozemského času. Mohl jsem si tedy sám za to, že mi nejen bylo chladno, ale také jsem nevěděl, kam padám a měl jsem strach, abych neskončil svůj slavný let někde v řece. Zpátky jsem se sice mohl vrátit kdykoli, ale neudělal jsem to.

Přistání na liduprázdném poli mi sice dodalo odvalu, ale té bohužel nepřispěl fakt, že začalo pršet. Zablácený a zmáčený jsem se tedy vydal k nějakému městu, které v noci vydávalo tolik záře, že to až vypadalo, jako by se rozednívalo. Ulice byly prázdné, až na jeden kolem projíždějící trolejbus, o němž jsem mnoho slyšel, ale který mě zklamal, protože tváře v něm zdaleka tak nezářily jako město samo a můj zrak jen marně pátral po otevřených breviářích.

Lidé v domech ještě svítily, a tak jsem zazvonil u nejbližších dveří s úmyslem požádat o nocleh. V předsíni se za chvilku objevilo světlo, ale vzápětí zase zhaslo. Když se to u jiných stavení opakovalo, přišel jsem na to, že lidé mají ve dveřích otvor pro oko, kterým mě vidí, ještě než otevřou. Nezvané hosty potom nemusí přijímat. V posmutnělé mysli se mi vybavilo přísloví „Host do domu, Bůh do domu“ a řekl jsem si, že v hostech zřejmě tito lidé Boha nespátávají. Až časem jsem pochopil, že Boha ve skutečnosti většinou vítají úplně stejně jako mě právě teď.

Někteří lidé zmíněné kukátko na dveřích neměli a potom mi nadávali z oken, nebo přede mnou vyděšeně zabouchli dveře. Po těchto zkušenostech jsem si začal uvědomovat, že na zemi se bohatí lidé bojí chudých a chudí zase bohatých a možná právě proto si jsou tak cizí.

V tomto dojmu mě utvrdil i majitel místní noclehárny – nyní zvané hotel – který mě bez jediného slova vykázal. Pustil jsem se tedy do beznadějně hledání fary. Rozumnější mi přišlo hledat nejdřív kostel – protože ten je vyšší než fara a měl by být odevšad vidět, aby lidem připomínal Boha. Už na první pohled ale bylo zřejmé, že v tomto městě tomu tak není. Vysoké budovy mi bránily ve výhledu. Po dlouhém bloudění se přede mnou přece jen začal rýsovat kostel, bohužel v tuto hodinu už zavřený a ani na faru se nedalo dozvonit. Lehl jsem si tedy na podstavec polorozpadlého křížku a po večerní modlitbě přemýšlel o tom, jestli je toto město spíše pohanské nebo křesťanské. Křesťansky sice nevypadalo, jenže v nebi z něho bylo nahlášeno tolik křtů, že pohanské také být nemohlo, a to mě uklidnilo. Ve spánku se mi ale zdálo o spoustě pokřtěných křesťansky nevychovaných dětech. Musím říct, že ve snu je velmi těžké přemýšlet o tom, že pro některé lidi už svátost není svatá.

Když tu najednou – prásk, vžžž, skříp, bang!!! Lomoz oťásal městem. A s postupem času rámus sílil. Byla mi ale divná jedna věc: jak jsem mohl přeslechnout kostelní zvony, které přece zvoní ke mši nebo k modlitbě ještě dřív, než všichni začnou pracovat?

Po ranní modlitbě jsem se vydal hledat své křesťanské bratry nebo alespoň světské úřady, abych mohl hlásat s jejich podporou Boží slovo a nějak uvést ve známost svoje CD s prvními pěti moderně upravenými kapitolami listu Římanům. Během cesty jsem sice viděl mnoho domů nadepsaných sídlo církve té a té, křesťanské to a to, ale domy byly v tuto dobu opuštěné. A čím víc jich bylo, tím rozličnější byly vznešené názvy na jejich průčelích, až se mi začalo zdát, že křesťané 21. století jsou nějak nejednotní.

Brzy se ukázalo, jak velká to byla chyba, nevzít si s sebou Bibli. Počítal jsem totiž s tím, že mi ji někdo půjčí, nebo mi nějakou přebytnou daruje, protože mi bylo známo, že lidé této části světa žijí v nadbytku. Ale skutečnost mě brzy odradila. Už při slově půjčit jsem byl zahrnut nadávkami, nebo zas nezúčastněnými pohledy. Když mě napadlo pro změnu začít slovem Bible, lidé se ušklíbli, nebo vůbec nezareagovali.

Přiblížilo se poledne a přede mnou se konečně objevily věže velkého chrámu. Podle všeho to byla brněnská katedrála sv. Petra a Pavla, přidal jsem tedy do kroku, abych ji mohl navštívit a místním křesťanům nabídnout svoje CD s listem Římanům.

V chrámě bylo těžké se modlit. Byla tu nějaká třída na školním výletě a další turisté. Někteří se uvnitř fotili s vyplazenými jazyky, zdviženými prsty, jiní nahlas mluvili a kdosi dokonce přeběhl z jednoho konce kostela na druhý. O křížování a poklekání nemohla být řeč a focení každého objektu se mu nemohlo stavět na roveň.

Na biskupství mě oproti tomu přijali vlídně. Předložil jsem jim svůj úmysl vydávat svědectví o Bohu, poukázal na CD zastrčené v kapse a představil se jako Pavel. Na otázku jaké je moje příjmení se mi na jazyk drala odpověď „z Tarsu“, ale včas jsem se zarazil a opáčil: „Údaje zatím ponechme stranou, spíše bych rád věděl, jak byste doporučovali mé poselství publikovat. Přál bych si totiž, aby je dostali do rukou a místní pokřtění lidé, kteří na Boha už trochu pozapomněli.“

„Pokud myslíte nevěřící, tak ti křesťanské knihy většinou vůbec nečtou, jen zřídka.“ Poděkoval jsem za informaci a dodal, že v tom případě zkusím štěstí u necírkevních nakladatelství, kde snad dojdou spisy nějaké známosti. Poté, co mi bylo řečeno, že v mém oděvu – který se skládal z dlouhého místy poničeného plátna a opánků – mě žádné nakladatelství nepřijme, se mě nakonec zeptala starší sekretářka: „Vy jste poutník?“

„Také se to tak dá říct. Putuji za lidmi.“ usmál jsem se. Po našem rozhovoru jsem se osprchoval a obdržel i nový oděv. A pak jsem s díky nastoupil cestu za světskou mocí.

Prošel jsem mnohá nakladatelství. A mockrát mi bylo řečeno, že: „... o dané téma není zájem, v módě jsou teď spíše indické nauky a knížky o józe.“ Na mé CD se většinou ani nepodívali, doporučili mi zkusit štěstí u nějakého křesťanského vydavatele.

Chtěl jsem se podívat, jaké tedy mají v knihkupectvích knížky. Cestou mě mýjeli smutní, neusmívající se lidé. Zkoušel jsem se tedy usmívat já. Občas úsměv někdo opětoval. Většinou ne. Vráželi do mě a spěchali někam za neznámým cílem. A čím víc jich kolem mě procházelo, tím víc mi bylo jasné, že ty jejich cíle nejsou moc svaté. Protože do nebe se nechodí se zbytečnými vráskami na čele. Jedna dívka i plakala. Dal jsem se s ní do řeči. Mluvila o tom, jak je svět složitý a o depresích. „Svět není tak složitý.“ řekl jsem, „Svět je krásný. Bůh...“ v té chvíli si děvče odsedlo.

Dveře knihkupectví byly otevřené a já vešel. Objevil jsem i regály plné filosofických knížek. Ne, to nebyla ta filosofie, jakou jsem psal já. Byla to právě ta filosofie, která činí život tak složitým, protože o něm až příliš spekuluje, místo aby se spokojila s tím prostě a obyčejně ho žít. Neobdivuje květiny, jen přemýšlí a přemýšlí.

Hlásat Krista a příliš o tom nepřemýšlet znamená hlásat ho vlastním příkladem. To, že evangelium je dobrá zpráva nemůžeme dokázat slovy nikdy tak dobře, jako svým úsměvem. Vyšel jsem ven. Slunce už zapadalo a na nebi se rýsoval černý obrys Petrova. Na zemi ležel kousek křídý. A já před nejbližší kostel napsal velkými písmeny: ÚSMĚV! A pod to: DNES MUSÍME HLÁSAT EVANGELIUM HLAVNĚ PŘÍKLADEM. A ze strachu, že to lidé už zapomněli ještě o dlažební kostku níž: EVANGELIUM PŘECE ZNAMENÁ DOBRÁ ZPRÁVA.“ Potom jsem ještě jednou vzhledl k obloze a zavřel oči. Když jsem je otevřel, byl jsem v nebi. Zaneprázdnění lidé to ani nezpozorovali. Dlouho jsem se potom přimlouval u Boha, aby nepršelo a ta křída

se moc brzy nesmazala. Ještě něco – na zemi se mi v tom zmatku někde ztratilo to moje CD s moderním listem Římanům. A je to tak vlastně dobře, vždyť lidé většinou neznají ani ten starý. Přečtěte si tenhle příběh a přemýšlejte o něm. Jen díky tomu, že se stal, jsem napsal své nové poselství. Je ještě pořád trochu rozmazané před jedním kostelem. A v srdcích těch, kteří ho četli.

Bernadeta Kurešová

ANKETA K NÁVŠTĚVĚ SV. OTCE BENEDIKTA XVI. V ČESKÉ REPUBLICĚ

Co pro tebe znamená brzká návštěva Svatého Otce u nás? Co od ní očekáváš?

muž (41 let)

Znamená pro mne povzbuzení, a to v mnoha směrech. Povzbuzení ve víře v Ježíše, ale i ve víře v "dobrý směr" cesty, kterou se církev právě k Ježíši ubírá. Svatý otec byl mnoho let prefektem Kongregace pro nauku víry a už od Druhého vatikánského koncilu vykonal v této oblasti pro církev mnoho práce. Je to také povzbuzení, že jsme spojeni velmi úzkým poutem s hlavou katolické církve a jejím prostřednictvím s celou církví, s její tradicí a jejími základy, v nichž je sv. Petr. Nad jeho ostatky je církev postavena. Je to i povzbuzení všemi poutníky, kteří připutují z naší vlasti i z ostatních zemí, protože si můžeme lépe uvědomit naše širší společenství. Nakonec bych si přál, aby toto setkání bylo i povzbuzením pro Svatého otce, pokud mu ovšem dokážeme představit naši místní církev jako srdečnou, plnou víry a lásky. To, že se návštěva bude (s trochou nadsázky) konat "ve Šlapanicích" je samozřejmě mimořádné a historicky zcela ojedinělé. Je to pro nás všechny jistě velmi milé a do jisté míry i velkou poctou. Pokud tato skutečnost ovšem bude to jediné, co si z návštěvy odneseme, zůstane to opravdu jen jakousi kuriozitou.

žena (37)

- nezapomenutelný zážitek
- setkání s dalšími poutníky
- zapojení se do činnosti dobrovolníků

muž (37)

Především je to historická událost, hlava římskokatolické církve v Brně a bohoslužba sloužená papežem na katastrálním území Šlapanice u Brna. Prostě nádhera. Zároveň přeji všem farníkům, aby ta euforie nezastínila především duchovní stránku. Ta je bezesporu tím nejdůležitějším. Věřím, že samotná návštěva bude požehnáním nejen pro naše město, ale také kraj a celou republiku.

muž (19)

Návštěva Svatého otce pro mě znamená nejen hodně brzké vstávání a dlouhé čekání na jeho příjezd, ale i duchovní pohodu, kterou snad naleznu během mše svaté. Také se těším na setkání s velikou autoritou a hlavou církve, která reprezentuje nás křesťany. Očekávám obrovský zážitek, na který do smrti nezapomenu :-). Na Svatého otce se těším a doufám, že vše proběhne hladce a podle plánu :-)

žena (34)

Nával, bláznivec, plno lidí... Je zvláštní, že to jsou indicie, které opravdu nevyhledávám, a i kdyby tam měla vystupovat moje oblíbená skupina nebo popová hvězda, tak tam určitě nepůjdu! Návštěvu Svatého otce beru jako nejbližší setkání s naším Pánem. Těším se nejen na lidičky z naší farnosti, ale i na všechny, kteří smýšlí stejně jako já. Vždyť, kdo je po Bohu na naší planetě jemu nejbliž?

muž (64)

Návštěva Svatého otce je pro mě velkou událostí a jsem rád, že se uskuteční též v našem regionu. Očekávám od ní, že povzbudí věřící a bude velkým duchovním přínosem pro náš národ.

žena (66)

Návštěva Svatého otce je pro mě velkou inspirací, neboť si papeže Benedikta velmi vážím. Očekávám od ní rozhojnění víry v našem národu a způsob, jak ji uvést do běžného života.

muž (39)

Je to velmi cenná celospolečenská událost, velký dar pro naši zemi a pro každého z nás. Jeho návštěva by měla posílit naši víru.

muž (47)

Pocta pro Českou republiku, historická událost pro Šlapanice a zejména povzbuzení víry a požehnání pro křesťany a všechny lid. Těším se na toto mimořádné setkání, že se budu moci občerstvit ve víře, načerpat sílu a také vyjádřit podporu Svatému otci.

ptala se Ivana Horáková

POKYNY K NÁVŠTĚVĚ SVATÉHO OTCE

Místenky

Předem objednané místenky budou společně s brožurami s liturgickými texty rozeslány do farností v první polovině měsíce září. **V areálu letiště Brno-Tuřany, kde se bude konat bohoslužba se Svatým otcem, je dostatek místa pro všechny poutníky.** Samozřejmě je možno přijít přímo na bohoslužbu bez místenky a vyzvednout si místenku před vstupem do areálu v informačních stanech.

Zdravotnická služba

Ve všech sektorech areálu bude zajištěna zdravotnická služba.

Hygienické zázemí

V areálu bude umístěno dostatečné množství mobilních WC. Doporučujeme použít toalety na parkovištích a před vstupem na plochu sektorů.

Co s sebou

Do sektorů je možno vzít si s sebou **vlastní skládací židličky**. Pokud jste obdrželi předem objednanou **místenku a brožuru s liturgickými texty**, nezapomeňte si je vzít s sebou na mši svatou. Doporučujeme vzít si s sebou přiměřené množství **jídla a pití**. V areálu budou umístěny prodejní stánky se základním občerstvením a cisterny s pitnou vodou.

Svaté přijímání

Přijímání eucharistie věřících v sektorech

Do každého sektoru přijde dostatek kněží a jáhnů podávat svaté přijímání. Doprovázet je bude asistence s velkým deštníkem v papežských barvách. Rozdělovatelé eucharistie budou tedy dobře viditelní a budou na různých místech v sektoru. Věřící budou přistupovat k nejbližšímu podávajícímu knězi.

Věřící s celiakií

Svaté přijímání pro ty, kdo přijímají bezlepkové hostie, bude připraveno ve stanu „Eucharistická kaple“. Kaple bude hned vedle stanu pro kněze, na levém okraji sektorů při pohledu na papežský oltář.

Možnost přijetí eucharistie po mši svaté

Věřící, kteří se z nějakého důvodu nedostanou při mši svaté ke svatému přijímání, mohou požádat o podání Eucharistie ve stanu „Eucharistická kaple“ po mši svaté.

Další důležité informace k návštěvě Svatého otce v Brně najdete na internetových stránkách brněnského biskupství:

<http://www.biskupstvi.cz/papezvbrne>

KNĚŽSKÁ POUŤ V KOSTELNÍM VYDRÍ

Nedaleko Dačic, kde dříve působil P. Ladislav Zemánek, bývalý šlapanický kaplan, je známý klášter a nakladatelství karmelitánů, proslavené provinciálem P. Vojtěchem Kodetem. Byl jsem zde letos poprvé na kněžské pouti u P. Marie Karmelské v den její památky, 16. července. Navigován dp. Bobkem jsme šťastně dojeli na místo. Hlediště bylo pod kostelem s oltářem v dolní části. Za účasti asi stovky kněží a početných zástupů věřících kázal otec biskup Vojtěch o sv. Janu Maria Vianney, patronu kněží. Sv. Jan žil v době po francouzské revoluci, kdy se teprve začínaly znovu uplatňovat křesťanské zásady. Sám nebyl učený, ale vynikal láskou k Bohu i k lidem. Plným nasazením získal lidi zanedbané farnosti v Arsu a působil na celou Francii jako vyhledávaný zpovědník a duchovní vůdce. V roce kněží, vyhlášeném Sv. otcem Benediktem XVI., je nám zářivým příkladem.

Po mši svaté otec biskup požehnal novou kongresovou halu, zbudovanou pod kostelem pro potřeby skautů. Spolu s WC pro poutníky slouží od letošní pouti. Každý kněz dostal publikaci k výročí 300 let poutí a 100 let kláštera karmelitánů v Kostelním Vydrí, nazvanou „Mariánské Vydrí“. Zaujal mě tam popis vzniku obrazu P. Marie se škapulířem nad hlavním oltářem (vzorem je deskový obraz zvaný La Bruna ze 13. století v karmelitánském klášteře v Neapoli) a vzpomínka na otce ThDr. Prokopa Valenu, kterého jsem znal jako exercitátora. Pro kněze jsme měli odpoledne přednášku P. Gorazda Cetkovského OCarm. o tehdejších potížích budování svatyně a o vztahu poutí a pastoračního působení kněze. Stavili jsme se také v klášteře k menšímu pohoštění. Dělníci hned pokračovali v opravách

Také jsem se zastavil v neděli 19. července odpoledne na žehnání nového zvonu sv. Cyrila a Metoděje v Šumné u Znojma, kde stojí nový kostel Ducha sv. Přijel pan biskup Mons. Dr. Petr Esterka z USA (Los Angeles), světící biskup brněnský. Bylo zde více vyjmenovaných účastníků, kteří poklepali kladívkem na nový zvon - ten je už druhý a váží asi 3,5 q. První „sv. Josef“ je asi 200 kg těžký a třetí zvon má být největší „P. Maria naše naděje“. Se zájmem jsme sledovali umístování zvonu vyzvedávaného autojeřábem do prostoru půlkruhového výklenku věže. Vítr poněkud rušil stabilitu svící na venkovním přenosném oltáři, ale otec biskup Petr zaujal posluchače katechetickým přístupem k promluvě a pohotovým navazováním na ohlasy posluchačů. Po mši sv. si též koupil u stánku kázání sv. faráře arského, které vydali ve Fatymu ve Vranově nad Dyjí za levný peníz a zájemci si je mohou objednat e-mailem na adrese apostolat@fatym.com. Pohoštění bylo v bývalém Tocháčkově mlýně. Je to trochu přízeň ze strany + maminky, jezdívali jsme jako děti k bratřovi mlynáře P. Em. Tocháčkovi, známému včelaři do Lančova. Měl jsem svého času v těchto místech působit. Odnášeli jsme si příznivý dojem. Ve znojmských novinách pak nebylo vidět u zvonu p. biskupa, jen zachytili mne spolu s P. Mášou z Pavlic.

P. Josef Vlček

POSLEDNÍ ROZLOUČENÍ S NAŠIM RODÁKEM P. JOSEFEM KOTULANEM

Ve čtvrtek 25. června jsme se vydali na pohřeb našemu strýčkovi, který by se za měsíc dožil úctyhodných 88. roků, do německého Garchingu. Smutečního obřadu se z Česka zúčastnilo 19 lidí. Poslední rozloučení nejbližších se konalo v přílehlé kapli a poté byla rakev převezena do kostela. Před 14. hodinou se Boží dům zaplnil věřícími i farníky z bývalého působiště, rakouského Schwendtu. Čestnou stráž u rakve drželi dva muži s prapory. Všichni byli oblečeni v tyrolských krojích. Obřad začal v přítomnosti 12 kněží a jednoho biskupa.

K zádušní mši svatě hrála v kostele živá hudba a zpíval sbor. Bylo to velice dojemné. Po ukončení mše svaté byl pověřen P. Pavel Buchta, jeho nejmladší synovec, k přečtení kondolenčního dopisu od Mons. Vojtěcha Cikrleho, brněnského biskupa. Též i od bedřichovického starosty, pana Ivana Vavra. Všechny tyto věty přeložil náš účastník pohřbu, pan ing. Václav Benda. Na závěr se se zemřelým rozloučil sám pan biskup.

Po mši svatě jsme tělo zesnulého doprovodili ke kněžskému hrobu na přílehlém hřbitově. Hrob byl obklopen krásnými květinami i věnci a nad rakví byla položena kytice s českou trikolórou. Také jsme sebou přivezli trochu zeminy z jeho rodných Bedřichovic. Byla položena k hrobu jeho nejstarším synovcem. Na rozloučení jsme strýčkovi zazpívali 2 sloky písně „K nebesům dnes zaleť písni“ – slzeli jsme všichni, i obloha. Poté zúčastnění pohřbu byli pozváni strýčkovou farní hospodyní Kathi na hostinu do protější hospody. Asi po 2 hodinách jsme se se slzami rozloučili a vraceli se domů.

Jožka a Věra Kepákoví

Dne 21. června 2009 si Pán povolal na věčnost našeho strýce, obětavého a štedrého kněze, bedřichovického rodáka, který své povolání musel prožít v exilu. 25. června nás přijelo 20 krajanů z České republiky doprovodit jej na jeho poslední cestě. Přijelo též hodně bývalých farníků ze Schwendtu v Tyrolsku, kde působil 40 roků. Přijeli v krásných tyrolských smutečních krojích. Zaplněn byl celý kostel.

Spolu s hlavním celebrantem, místním biskupem, sloužilo 12 kněží. Při pohřebním obřadu byl také přečten dopis od našeho brněnského biskupa Vojtěcha Cikrleho, v němž mu děkoval za vykonanou práci a rozloučil se s ním. Po mši svatě jsme doprovodili rakev s jeho ostatky na hřbitov, který je hned vedle kostela, kde byl uložen do společného hrobu kněží. Přivezli jsme trochu hlíny z rodných Bedřichovic, aby se mu lépe odpočívalo a věděl, že na něho myslíme ve svých modlitbách. Celý den vytrvale přšelo, jako by celé nebe plakalo nad tímto drahým knězem. Na závěr zazpívali jsme česky: „K nebesům dnes zaleť písni!“ Budiž mu země lehká. Věčné odpočinutí dej mu, ó Pane!

Růžena Čechová

KÁZÁNÍ PŘI POHŘBU P. JOSEFA KOTULANA V GARCHINGU

(pronesl P. Gaudentius Walser OFMCap.)

V Ježíšově jménu shromáždění smuteční hosté!

V roce 1956 jsem byl přeložen do farnosti Braunu am Inn. Několik dnů po příjezdu do kapucínského kláštera zazvonil někdo na zvonek ke zpovědi. Mladý kněz, štíhlý, hubený a bledý v obličejí, prosí o zpověď. Po ní se nesměle ptá, zdali bych měl pro něho chvíli čas na rozhovor. Samozřejmě.

Vyprávěl mi ze svého života: v r. 1947 byl v Brně vysvěcen na kněze, 3 roky byl kaplanem, pak útek do Rakouska a následně 7 let v Brazílii. Kvůli malárii přichází zpět do Rakouska do diecése Linz. Biskup Franz Sales Zauner ho posílá do Braunau am Inn. Městský farář/děkan Johann Ludwik ho přijal se slovy: „Já Vás nepotřebuji. Jste přebytečný.“ Tenkrát byli v Braunau ještě tři kaplani, dva kněží v nemocnici a 7 kněží v kapucínském klášteře!

P. Josef Kotulan se cítil bez domova, nepochopený, přebytečný, bez práce. Dal jsem mu radu: „Jděte do Salzburgu k arcibiskupovi Andreasovi Rohracherovi. On má srdce pro kněze utečence. Tak se také stalo. Arcibiskup ho ihned přijal. P. Kotulan mi byl za to celý život vděčný. Od té doby začalo naše kněžské přátelství.

P. Kotulan byl přidělen do Kleinart, pak do Sankt Georgen a konečně 1963 jako farář do Schwendtu. V té době jsem i já přišel jako vikář do kláštera v Kitzbühelu. Moje první výpomoc jemu byl Schwendt. Byl jsem překvapen, v jakém špatném stavu byla fara, horší než nějaká chudá chatrč. K tomu stará hospodyně, která už pro stáří nemohla svou práci vykonávat.

Modlili jsme se nověnu k svaté Ritě o dobrou hospodyně. Hlásila se paní Kathi a také přišla. Byla v šoku nad stavem farní budovy. Dala se do práce a pracovala neúnavně přes 40 let na tomto místě. Za to, co paní Kathi pro faru, kostel a farní společenství vykonala, patří veřejně srdečný dík. Starala se nejen o domácnost, ale též o ministranty, o čistotu kostela, zpěváky, o dobré časopisy atd.

Musela se postavit nová farní budova, ve staré se již nedalo bydlet. Velká pomoc přišla panu faráři skrze architekta Dr. Fylla z Dachau skrze preláta Stamppla z ordinariátu. Nová fara zkrášlila celou vesnici.

Na srdci mu také ležel farní kostel sv. Egidia. Co on osobně obětoval a daroval, to ví Bůh sám. Vždy s radostí jsem jezdil do Schwendtu, když mě o pastorální službu požádal: dvakrát jsem vedl lidové misie, 36 krát nešpory. Rád vzpomínám na pěkné poutě, vždy

v pondělí po modlitbě breviáře. Dvacetkrát jsme měli prosebné a děkovné poutě pro celou farní obec. V roce 2003 přišel čas k rozloučení a P. Kotulan se odebral na důchod do Garchingu. Dobrých šest let bylo našemu dobrému faráři ještě darováno, roky bohatě naplněné zhoršující se nemocí a slabostí – byla to tichá křížová cesta, někdy i mučednictví – až Bůh zavolal: „Pojď do věčné radosti, velká je tvá odměna v nebi.“

Vcelku řečeno: kněz Kotulan byl nadměru věrný kněz!

1. Věrný ve své kněžské službě!

Co v roce 1947 při kněžském svěcení v Brně slíbil, to věrně dodržoval celých 62 roků svého kněžství. Do té doby spadá pronásledování komunistického režimu v jeho vlasti, útěk, misijní roky v Brazílii, hodně, hodně nemoci a časté trpké boje v pastoraaci v naší sekularizované době. Nakonec poslední křížová zastavení těžkého utrpení.

2. Věrný biskupovi a církvi!

Prožíval církev jako hluboké společenství s Ježíšem Kristem, jako Mystické Tělo Krista. Věrnost církvi pro něho znamenala věrnost Kristu. V každém biskupovi viděl zástupce Krista, pro kterého koná svou službu. Byl vždy věrný a poslušný biskupům. Oni si toho byli vědomí a velmi si vážili jeho kněžského nasazení.

3. Věrný denní modlitbě breviáře – modlitbě církve

Ta pro něho byla vždy záležitostí srdce, nikdy ji nezkracoval a nevynechal. Taktéž věrně spravoval svaté svátosti, drahocenné prostředky milostí církve. Víím, jak vnitřně trpěl, když řídly návštěvy kostela a přijímání svátostí. Velice si vážil slavení mše svaté. Vždy říkával: „Kde jsou děti, mládež, kde jsou rodiny?“ Duchovní vlažnost ho velice trýznila. Svůj dlouholetý kříž nemoci obětoval za své farníky, diecézi a církve.

V hluboké vděčnosti pro něho slavíme bohoslužbu a darujme mu svou modlitbu. Mohu říci, že jsme byli přes padesát let spojení poutem přátelství a s přesvědčením říkám: „Farář Josef Kotulan byl obětující se duše, tichý, svatý a trpělivý v nesení kříže. Svatý kněz!

Jemu patří slova našeho Pána: „Pojď, ty požehnaný mého Otce, vezmi si Boží království v majetek... velká je tvá odměna v nebi.“

Milý otče Kotulane, milý bratře a příteli v kněžské službě: Buď teď naším přímluvcem u Božského Srdce – doporuč nás jeho matce Marii, Matce milosrdenství. A když zemřeme a opět se shledáme, pak bude také pro nás věčný život. Amen.

NOVÉ KNIHY VE FARNÍ KNIHOVNĚ

Kotva naděje / Kateřina Lachmanová. Karmelitánské nakladatelství 2009

Autorka se ve své knize zamýšlí nad křesťanskou nadějí, která má prostupovat a prozařovat celý život křesťana. Pokud se naše naděje vytrácí, něco s naším křesťanstvím není v pořádku.

Kde a jak hledat naději v dnešní době plné skepse, strachu a špatné nálady? Co je to křesťanská naděje a proč se nám jí někdy nedostává?

Probouzení / Marek Orko Vácha. Cesta 2009

Z knihy náhodně zachycených myšlenek, úvah nad světem, přírodou či katolickou církví vyznačuje úžas nad krásou Božího stvoření, pokora před velikostí a dokonalostí „díla Jeho rukou“. Drobná zamyšlení ohromují autentickým zachycením pocitů a naléhavostí, s níž se zamýšlí především nad vlastní rolí v tomto světě.

Na čem mi záleží / Jan Heller. Vyšehrad 2009

Knihla je pokračováním a bohužel dokončením již dříve vydaných rozhlasových rozhovorů Jana Hellera o biblických textech, starozákonních knihách a postavách. Poslední pořad byl odvysílán na stanici Vltava dva dny před Hellerovou smrtí 13.1.2008. Najdeme tu nejen poslední rozhovory, ale také přepis besedy se studenty vysokých škol o víře a vztahu k Písmu a také autorovo vyznání, které dalo knize jméno.

Ekonomie dobra a zla / Tomáš Sedláček. Nakladatelství 65.pole 2009

Tomáš Sedláček (*1977) je jedním z nejznámějších a nejcitovanějších českých ekonomů současnosti. Jeho kniha čtivě a přitom odborně nahlíží na téma, které je v souvislosti s ekonomickou krizí velmi aktuální. Ekonomie je krásná věda, jejíž kořeny nacházíme mnohem hlouběji, než bychom si mysleli. Podíváme se, jak nahlíželi na zisk a obecné blaho nejstarší civilizace, od starých Sumerů, Židů, antických myslitelů až po moderní ekonomy a filozofy. Můžeme srovnat bohatství těchto myšlenek a např. biblických citací se stereotypem dnešního pohledu na ekonomii. Ne vždy totiž lidé považovali za svůj hlavní životní cíl „maximalizovat užitek“ tak jako dnes, což v době ekonomické krize stojí za to vědět.

Lenka Klašková

Na přímluvu paní Zdislavy (Zdeněk Cyril Fišer, Česká Lípa)

V Kartuziánském nakladatelství v Brně vyšla ve 2. vydání knížka o 80 stránkách, která vypráví o různých vyslyšeních na přímluvu svaté Zdislavy. Předností je, že jde o události ze současnosti a o dokumentaci zdislavské úcty u stovek věřících, připisujících Boží pomoc právě přímluvě této světice, patronky rodin. Pomáhá nejen v potřebách časných, ale také v tom, co je nejdůležitější: zachraňovat lidské duše pro věčnost.

O autorovi: Zdeněk Cyril Fišer se narodil r. 1929 v Praze. Vystudoval profesuru na Karlově univerzitě a působil jako profesor na ekonomické a průmyslové škole v České Lípě. Pracoval jako tlumočnick, překladatel, spisovatel a básník a věnoval se práci v manželských skupinkách. Psal o sv. Zdislavě a pro seniory připravil 2 knížky: Dobrodružství třetího věku a Plný život ve stáří.

P. Josef Vlček

PŘIPRAVOVANÁ KNIHA O P. JOSEFU SOUKOPOVI

*Potěš nás již za všechny dny strastí,
za léta, kdy jsme znali jen zlé.*

*Zjev svým služebníkům svoje dílo,
jejich dětem všechnu slávu svou!
(Žalm 90, 15-16)*

Milí spolufarníci!

V letošním roce uplynulo 95 roků od narození P. Josefa Soukopa, 70 roků od doby, kdy přišel jako katecheta do naší farnosti a 20 roků od jeho úmrtí v říjnu 1989. Proslul jako význačný kazatel a ctitel cyrilometodějský a mariánský. Mnozí ještě jej pamatují a vzpomínají na jeho Mariánskou družinu, eucharistické družinky a katechizmové a biblické závody.

Myslím, že by to bylo prospěšné nejen pro ty pamětníky, ale i pro ty mladší, připomenout si v jakém prostředí a událostí jsme žili v minulém století. Proto jako jeho dlouholetý spolupracovník bych chtěl vzpomínky na jeho pastorační činnost shrnout do knížky a vydat ji k výročí jeho úmrtí.

Doufám, že tento můj pokus přijmete a že vám popisované události budou k poučení i k povzbuzení.

Končím s důvěrou v našeho Pána:

Milost Pána Boha budiž s námi,
žehnej hojně práci našich rukou,
práci našich rukou dopřej zdar!
(Žalm 90, 17)

Jiří Kotulan

FAMILY POINT – MÍSTO PRO RODINU – NABÍZÍ:

Cvičení v těhotenství

Centrum pro rodinu a sociální péči, Josefská 1, otevírá pro maminky od 12. týdne těhotenství kurzy cvičení pro druhé pololetí roku 2009. Kurzy probíhají v menších skupinkách maminek vedených fyzioterapeutkou nebo porodní asistentkou v příjemných prostorách uprostřed centra Brna. Cvičení zahrnuje relaxační a protahovací cviky, cvičení na balančních míčích a cviky posilující zádové a prsní svalstvo. Maminkám napomáhá k udržení a zlepšení fyzické kondice, vyladění psychické rovnováhy a ulehčení porodu. Termín zahájení kurzu je úterý 15. září 2009 od 16.10 hod. Přihlášky: recepce CRSP, Josefská 1, Brno, tel.: 542 217 464, 731 402 731

Cvičení s alternativní přípravou na porod

Centrum pro rodinu a sociální péči, Josefská 1, otevírá ve středu 16. 9. 2009 pro maminky ve III. trimestru těhotenství šestitýdenní kurz cvičení s alternativní přípravou k porodu. Lekce jsou složeny z tematické přednášky s prostorem pro dotazy účastnic a hodiny cvičení se zařazením cviků vhodných pro toto období. Přípravu vede erudovaná porodní asistentka. Tematické přednášky: porodní polohy – správné dýchání, Alexandrova technika, aromaterapie u porodu, reflexní masáže, porodní tanec, sestavování předporodního plánu. Přihlášky: recepce CRSP, tel.: 542 217 464, 731 402 731

Cvičení po porodu a pro maminky s malými dětmi

7. 9. 2009 zahájilo Centrum pro rodinu a sociální péči, Josefská 1, cvičení pro ženy po porodu, nejdříve po uplynutí šestinedělí. Cvičení probíhá pod vedením zkušené fyzioterapeutky a je určené pro maminky, které by si rády vzaly děťátko s sebou. Po cvičení mají maminky možnost využít přebalovací koutek, kde mohou děťátko přebalit, nakojit, případně mu ohřát stravu. Termín konání je vždy v pondělí 13.15 – 14.15. Přihlášky na recepci CRSP, tel.: 542 217 464.

Křesťanská výchova aneb „Předávání víry v rodině“

Pro rodiče a vychovatele připravuje Centrum pro rodinu a sociální péči Brno kurz Křesťanská výchova aneb „Předávání víry v rodině.“ Termíny konání: 15. 10., 22. 10., 5. 11. a 12. 11., vždy 17.00 – 19.30. Jedná se o čtyři na sebe navazující tematicky zaměřená setkání, jejichž cílem je uvažovat o základních křesťanských hodnotách ve spojení s jednotlivými lidskými dovednostmi, potřebnými pro pravdivé svědectví víry a jejich významu v každodenních situacích. Témata jednotlivých setkání: Důvěra, úcta, autorita, slavení, odpuštění, bezpodmínečná láska a život ve společenství.

Klub osamělých rodičů vás srdečně zve na besedu s diskusí Mgr. Milana Piláta na téma „Děti a rozvod“, která se koná v pátek 25. 9. 2009 od 16 do 19 hod. Přednáškovém sále Centra pro rodinu a sociální péči, v 1. poschodí, Josefská 1, Brno. Během celého jejího průběhu lze využít možnosti hlídání dětí.

Informace a kontakt: Marcela Ondrůjová, tel.: 542 217 464, 731 402 731 e-mail: marcela.ondrujova@centrum.cz

Nabídka akcí Family Pointu na září 2009

- 16.9. 2009, 15.00 – 17.00 hod. Beseda o hlídání dětí
Mgr. Lenka Čerstvá, BIBO
- 30.9. 2009, 15.00 – 17.00 hod. Další čáp? (Povídání o soužití ve velké rodině)
Petra Michalová

Všechny akce probíhají v prostorách Family Pointu, Josefská 1, Brno (obchodní dům Klášter)

Family Point, Josefská 1, je informační a poradenské středisko pro rodiny a bezplatně poskytuje tyto služby:

- ✓ informace a poradenství pro rodiny
- ✓ informace o programech pro rodiny v Brně a okolí
- ✓ místo pro nakrmení a přebalení dětí v centru Brna
- ✓ dětský koutek
- ✓ internet pro veřejnost
- ✓ akce pro rodiny

Otevřeno: po – pá 9:00 – 17:30
tel.: 542 217 465
www.familypoint.cz

LETNÍ FOTOSOUTĚŽ OKÉNKA

Do letní fotosoutěže bylo zasláno 45 fotografií. Všechny si je můžete prohlédnout na webových stránkách farnosti www.farnostslapanice.cz

Autorem vítězné fotografie s názvem „Okénko do Českého Krumlova“ je Václav Staněk. Vítězi gratulujeme a všem děkujeme za účast.

Náboženství ve školním roce 2009 – 2010
(výuka začíná 21. září)

ročník	škola	vyučující	místo	čas
1	ZŠ Šlapanice	Hana Buchtová	škola	Středa 11.45
2	ZŠ Šlapanice	Petra Koudelková	škola	Pátek 11.45
3	ZŠ Šlapanice	Miloš Mičánek	škola	Úterý 12.40
4	ZŠ Šlapanice	Marie Králová	škola	Čtvrtek 12.40
5	ZŠ Šlapanice	Šárka Štěpánková	škola	Pondělí 12.40
6	ZŠ Šlapanice	Marie Horáková	fara	Úterý 7.00
7	ZŠ Šlapanice	Karel Buchta	fara	Středa 7.00
8	ZŠ Šlapanice	Petr Machain	kostel	Středa 7.00
9	ZŠ Šlapanice	Rudolf Staněk	fara	Úterý 7.00
1 + 2	ZŠ Jiříkovice	Miloš Mičánek	škola	Pondělí 12.00
3	ZŠ Jiříkovice	Miloš Mičánek	škola	Středa 12.55
4+5	ZŠ Jiříkovice	Miloš Mičánek	škola	Pondělí 12.55
6. - 9.	Prace	Vladimíra Ferbyová	fara	Úterý 18.45
1 + 2 4 + 5	ZŠ Kobylnice	Blanka Opltová	škola	Pondělí 12.45
3	ZŠ Kobylnice	Miloš Mičánek	škola	Středa 11.35

Datum uzávěrky dalšího čísla časopisu Okénko: 27.11.2009
Plánované **datum vydání:** 13.12.2009

OKÉNKO – časopis farních společenství ve Šlapanicích, Podolí a Praci
Vydává Římskokatolická farnost Šlapanice u Brna, Masarykovo nám. 9, 664 51 Šlapanice
telefon: 544 245 280, e-mail: okenko@farnostslapanice.cz, <http://www.farnostslapanice.cz>
NEPRODEJNÉ!